

Pronòstic a dos anys vista

JOAN MANUEL PERDIGÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 27.11.08

Demà travessem formalment l'equador de la legislatura catalana. Qui estigui interessat en l'esdeveniment ha tingut --i tindrà-- oportunitat de llegir i sentir balanços diversos i variats que veuen el got mig ple, mig buit o, fins i tot, encara per estrenar. Però hi ha una cosa en la qual hi ha coincidència: fins ara s'han fet les etapes planes de la carrera, a partir d'ara comencen les de muntanya, amb el finançament, la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i, per sobre de tot, l'enorme muntanya de la crisi. De totes maneres, i malgrat la incertesa general, la política catalana, amb el seu excés de gesticulació, permet fer a dos anys vista un pronòstic bastant previsible.

1) El tripartit esgotarà la legislatura. Els congressos dels partits han revalidat l'aposta, sense grans objeccions. Al PSC, cap, i a ICV i EUiA, molt poques. Esquerra, la que ho tenia més difícil, ha resolt la papereta amb menys soroll de l'esperat. Puigcercós ha rellevat Carod, els crítics han tornat a les casernes d'hivern ara que es parla més de crisi que d'identitats, i el nou líder ha fixat el rumb: res de sortir del Govern ni que el Constitucional ho posi fàcil.

2) Mas té tota la raó, el tripartit continuarà el 2011 si suma la xifra màgica de 68 escons. No hi ha motiu per a cap altra alternativa. El PSC sap que, per bé que li vagin les coses, en dos anys no eixugarà la diferència d'11 escons amb què l'avantatja CiU, cosa que desaconsella la sociovergència. Per a l'actual direcció d'Esquerra, fins i tot si conserva la doble clau per formar majories, els comptes són clars. Reeditar el

tripartit deixaria una altra vegada CiU a l'oposició, òrfena de Mas i amb Duran a punt de clavar el cop de porta. Davant d'aquest panorama, ¿qui cometria la insensatesa de donar oxigen al rival?

3) Tot i les recurrents bronques, Unió anirà amb Convergència a les eleccions. Ni els més durs a CDC estan per forçar una ruptura des de l'oposició que a més entelaria l'oferta d'una casa gran encara sense inquilins. I Unió també sap que ningú més li garanteix els 15 diputats que té avui. A més a més, si CiU aconseguís trencar la majoria tripartida, podria començar una nova era --la que van dissenyar Zapatero i Mas a la Moncloa, en el pacte de l'Estatut--, amb Duran a un pas de seure al Consell de Ministres, allà on no va arribar Roca els anys 90.

Amb un panorama electoral molt estable, que els tres escons que mantenen surant el tripartit caiguin d'una banda o de l'altra dependrà més dels estralls de la crisi --una qüestió que es dirimeix en una altra lliga-- que dels clàssics embolics de la política catalana. En els temps d'incertesa que corren, deia Obama dimarts, "la gent el que vol és un Govern amb sentit comú, no ideologia ni partidisme".